

Recensie: Oogst van de wrok*1/2

Bourla Antwerpen
donderdag 8 februari 2018

foto © Phile Deprez

Recensie:

Met 'Oogst van de wrok' bewerkte regisseur Luk Perceval 'The grapes of wrath' uit 1939 van de Amerikaanse auteur John Steinbeck naar het theater. Een verhaal dat over migratie gaat over de boerenfamilie Joad die na de crash van Wall Street in 1929 en nadat het jaren aan een stuk niet meer geregend heeft in Oklahoma, beslist om hun geluk in Californië op te zoeken in de hoop daar misschien werk te vinden in de fruitpluk. Maar daarvoor moeten ze wel een lange tocht ondernemen op de Route 66. Uithouding en waardigheid (o.a. de doden eervol begraven met een brief in een fles aan de kant van de weg) staan centraal in dit werk. Op toneel zorgt het helaas voor een erg vervelende en langdradige voorstelling waarbij Perceval een internationale cast laat opdraven die zich bedienen van een mengtaal tussen Nederlands, Vlaams, Duits en Engels. Zeker, dat is herkenbaar voor vluchtelingen die communiceren met een mengeling van talen om zich zo verstaanbaar mogelijk te maken. Maar hier is het toch vreemd omdat we in eerste instantie een familie op de vlucht zien samen met predikant Jim Casy die aan zijn geloof twijfelt en de zwangere Rose. In principe zouden die toch in dezelfde taal communiceren, denk je dan. Wat al helemaal ongeloofwaardig is, is dat de acteurs sommige erg simpele woorden niet uitgesproken krijgen in dezelfde taal zodat we zinnen horen als: 'We write on a briefke.' en 'That is what I just gezegd heb.' Het maakt dat de voorstelling een erg traag ritme kent, bewust stroef en repetitief (tussen elke scène wordt er wat bijkomende rook op het lege toneel geblazen) gemaakt is ook zeer bizar. Alsof het gepast is om een absurd, eerder misplaatst komisch element toe te voegen met die mengtaal. Kortom: we kunnen de 4 toeschouwers die na 40 minuten en de 2 die na vijftig minuten de Bourla verlieten, geen ongelijk geven. "The sooner we leave, the sooner we get there" moeten zij wellicht gedacht hebben. Hopelijk hebben zij dan ook sneller hun bestemming bereikt.

De acteurs wandelen of lopen vooral wat in het rond in een cirkel. De personages die ze neerzetten zijn niet of nauwelijks uitgewerkt. Grootvader en grootmoeder die allebei de tocht niet overleven worden elk voorgesteld als een oude stoel die omvalt en achterin op het toneel wordt gezet terwijl de predikant stelt: "Deze oude man/vrouw heeft zijn/haar leven geleefd en is daaraan gestorven." Elke emotionele laag ontbreekt hier zodat het verlies ervan ons geen moer kan schelen.

Alleen de psychologische laag van ex-gedetineerde Tom Joad (gespeeld door de Vlaamse acteur Kristof van Boven) en die van zijn zwangere zus Rose (neergezet door de Russische Mariia Shylga) is wel min of meer uitgewerkt. Vooral Shylga die erg doorleefd haar rol neerzet met subtiele tristesse, een vrouw die hunkert naar water en zich afvraagt wanneer ze aan de volgende stad komen, een vraag waar geen antwoord op komt overigens, zorgt ervoor dat de voorstelling ons bij de start nog min of meer boeit. Maar wanneer ze overgaat in haar jas rond de stoel (de oude grootmoeder leggen) en een tijd geen tekst heeft, is het vooral hunkeren naar het moment dat ze helemaal instort en moeder Joad (gespeeld door de Kroatische Marina Galic) haar moet aanporren met 'Forget the baby Rose. It will take care of itself.' en 'Come on Rose we have to move on.' Mariia Shylga is dus het enige lichtpuntje in dit erg saai 'Oogst van de wrok'. Die anderhalve ster gaat naar haar.

< Bert Hertogs >Â Â